

ДАНИЦА ОТАШЕВИЋ
Градска библиотека
„Владислав Петковић Дис“, Чачак

УДК 027.52(497.11):929 Вилимановић Н.

НАДЕЖДА ВИЛИМАНОВИЋ – ПОЧЕТАК МОДЕРНОГ БИБЛИОТЕКАРСТВА

Сажетак: Надежда Наца Вилимановић (1912-1998) била је управник Градске библиотеке у Чачку у периоду од 1956. до 1966. године. У овом раздобљу постављени су темељи чачанског библиотекарству. Књижни фонд је инвентарисан према систему Универзалне децималне класификације (УДК), осим Одељења за одрасле и децу, основано је Научно одељење и читаоница, као и више библиотека на селу. Од 1964. године Библиотека је организатор песничке манифестације „Дисово пролеће“, која траје до данашњих дана. Знатно увећан књижни фонд, на жалост, два пута је пресељаван, јер је Библиотека мењала адресу.

Кључне речи: Надежда Вилимановић, Градска библиотека, Дисово пролеће, сеоска библиотека, „Касина“, УДК

Револуционарна кћи

Надежда Наца Вилимановић рођена је 22. октобра 1912. године, као девето дете у породици чачанског опанчара Владислава Мирковића. Владислав и Персида (рођена Антонијевић) имали су десеторо деце; најпре је рођено осам синова, па две кћери, Надежда и Катарина. Кућа и радња Мирковића била је на почетку Обилићеве улице, с леве стране. Сва деца Мирковића ишла су у школу, па је и Надежда матурирала у чачанској Гимназији школске 1930/31. године. Надежда је потом уписала студије права у Београду, али их није завршила. Наиме, можда већ у Чачку, а у Београду нарочито, млада девојка је приступила напредном омладинском покрету и идеја-

ма Комунистичке партије. Удала се 1939. године за такође политички ангажованог студента права Момчила Вилимановића¹, рођеног у Атеници код Чачка, те се из Обилићеве преселила у Учитељску 8. Према сведочењима њихове кћерке Србиславе Станковић, венчање је обављено 20. јануара 1939, на дан сахране доктора Драгише Мишовића.

Надежда Вилимановић очи Другог светског рата ради извесно време у Дирекцији пошта у Београду, а после рата у Народном одбору Општине Чачак, да би 1. фебруара 1953. прешла у Градску књижницу и читаоницу, где остаје до пензионисања 30. јуна 1966. године.

Градска књижница и читаоница у Чачку основана је 10. фебруара 1946. године, а њен први управник (односно председник) био је Тиослав Матић, професор. Не зна се са сигурношћу где су првих поратних година биле просторије Градске књижнице, док су педесетих књиге биле смештене у две просторије на спрату у згради биоскопа „Сутјеска“. У једној просторији био је смештен легат брачног пара Миливоја и Божидарке Филиповић, а у другој књиге за одрасле, касније и децу. После Матића на чело Градске књижнице постављен је Драгутин Јеремић, а према писању „Чачанског гласа“ из 1951. године, фонд је имао око 8.000 књига и 1.394 читалаца од којих је 80% ђака. Белетристика је чинила 3.856 књига, остало су били други жанрови.

Већ тада је исказивана потреба за бољим простором, поготово што је било неопходно отворити читаоницу, а деџи фонд одвојити од одраслих читалаца. Библиотека 1954. године има 1.421 члана и 10.500 књига које су и даље у две просторије у којима се „обавља и читав остали посао“.² Ове оскудне стамбене просторије биле су непримерене граду са 20.000 житеља.

„Селидба“ Библиотеке почиње још давне 1956. године. „Чачански глас“ 30. маја доноси управо такву вест: „Једва једном проблем смештаја Градске библиотеке је решен. Библиотека се сели у бивши хотел „Русија“ у дворану где је до сада била продавница намештаја „Сима Сарага“. Не упуштајући се у то колико просторије одговарају намени, поздрављамо стварање једне градске читаонице. Боље ишта него ништа“,³ писао је непотписани

¹ Момчило (Недељко) Вилимановић, рођен је 1914. године у Атеници, у учитељској породици. Матурирао је у Гимназији у Чачку школске 1931/32. године и уписао Правни факултет у Београду. Учествовао је у припремама устанка 1941. године. Био је секретар Градског НОО у ослобођеном Чачку, затим члан Окружног комитета КПЈ за Чачак. Ухваћен је 27. фебруара 1943. године у бункеру у Вапи са члановима ОК КПЈ Радославом Минићем, Миодрагом Савићем и Милорадом Станишићем. Вилимановић је одведен у логор на Вањици и стрељан 26. маја 1943. године у Малом Пожаревцу код Београда. Оставио је супругу и две кћерке.

² *Оскудне просторије прикривају културно богајство Градске библиотеке*, у: „Чачански глас“, год. 23, бр. 2 (12 јануар, 1954), стр. 4

³ *Сели се Градска библиотека*, у: „Чачански глас“, год. 26, бр. 21 (30. мај 1956), стр. 4

Над. Вилимановић

новионар локалног листа. Изгледа да су били „урађени пројекти, обезбеђени кредити и донето решење о исељавању старана“, али се од ове намере одустало. Хотел „Русија“ није постао Библиотека због противљења власника Славке Петровић, која није прихватила ниједну понуђену надокнаду. Преговори власти са власником трајали су неколико година, да би на крају експропријација пропала.⁴

У децембру 1956. године на чело Библиотеке постављена је Надежда Наца Вилимановић. Несумњиво, она има политичку подршку општинског руководства и других организација (ОК СКЈ, ССРН), али и дубоке пријатељске везе стечене пре и у току Другог светског рата са породицом Минић, Милошем и Милком, који су на високим државним функцијама у Београду. Са праксом књижничара, упућена у све послове Библиотеке, Надежда Вилимановић креће у дугу и неизвесну борбу за простор, за

успостављање модерног библиотекарства у овом региону, на шта је обавезују у Југославији тек, прихваћени међународни стандарди (1956) о инвентарисању и класификацији књига по систему Универзалне децималне класификације (УДК), као и нови Закон о библиотекама (1960).

Негосђашак ѿросђора као судбина

Прва селидба Библиотеке уследила је у новембру 1956. године – из зграде биоскопа „Сутјеска“ Библиотека се преселила у Улицу Ђоке Поповића број 1, на локацију где је данас Дом културе. Почетак рада са корисницима одлаган је све до средине следеће године, због поновног инвентарисања и класификације око 16.000 књига по систему УДК. Тада инвентарисане и сигниране књиге налазе се и данас у фондовима Библиотеке и још су у употреби. Интересантно је да су радници чачанске Библиотеке врши-

⁴ *Истћина о Градској библиотеци*, у: „Чачански глас“, год. 8. бр. 341 (23. децембар 1952), стр. 2

ли стручну обуку у другим библиотекама у срезу, док су чекали да добију обећане просторије на новој локацији и могућност да свој фонд обраде по УДК. Отежавајућа околност је била што се на нову адресу Библиотека преселила пре него што је исељена Санитарна инспекција, тако да су две просторије више личиле на магацин него на библиотеку. Рад са корисницима у таквим условима био је немогућ, мада је притисака да се Библиотека отвори, било са свих страна.

„Чачански глас“ је у бројевима од 24. и 31. јула 1957. године писао о поновном отварању Градске библиотеке: „У присуству народне власти, политичких и друштвених организација отворено је у недељу 28. јула дечје одељење са читаоницом као и изложба књига и часописа. Отварању је присуствовала и Божидарка Филиповић, која је своју и мужевљевицу библиотеку у којој се налази преко три хиљаде књига подарила Градској библиотеци. Библиотеку је свечано отворио Рајко Стојановић, професор, али овога пута у улози председника Савета Градске библиотеке“.⁵ Библиотека је после осам месеци читаоцима отворила врата 1. августа 1957. године.

Занимљиво је цитирати записник са седнице Савета Градске библиотеке, одржане 21. марта 1957. године, који је потписала као записничар нови управник Надежда Вилимановић. На дневном реду било је „упознавање са предлогом плана буџета Градске библиотеке и питање просторија“.

„Скоро је неопростиво да један град као што је Чачак, још увек нема своје читаонице и Пионирског одељења“, казала је управник Надежда Вилимановић истичући да се то не може постићи скромним годишњим буџетом од 1.567.000 динара. Овом приликом наведен је као леп пример Ваљево, чија је библиотека имала буџет од 3.127.000 динара, а претходне године ваљевска кућа књиге поред редовног буџета добила је још 2.000.000 динара. Већ тада је постављено питање: „Да ли се и даље сме толерисати овакво стање Градске библиотеке у Чачку.“

Из записника са састанка Савета Библиотеке, одржаног 13. јула 1957, може се уочити напредак: Народни одбор општине одобрио је додатних 120.000 динара за набавку „линолеума и застирки за под“, а Друштво пријатеља деце у Чачку дало је 50.000 као помоћ за отварање Дечјег одељења. У буџету за 1958. годину највеће повећање је на позицији за набавку књига и часописа - сума од 2.500.000 динара, јер, како је истакла управница Вилимановић, „више се не сме дозволити да Библиотека услед недовољних финансијских средстава остане без драгоцених примерака књига појединих издања“. За популарисање књиге, одржавање књижевних вечери, изложби, предавања и др. издвојено је 100.000 динара.

⁵ *Скромном свечаношћу Градска библиотека насладила рад*, у: Чачански глас, год. 26, бр. 30 (31. јул 1957), стр. 5.

Библиотека од 1956. године, у октобру и новембру, организује „Месец књиге“ и ова манифестација наредних година поприма све шири обим. Број читалаца непрестано расте: од 1.222 члана у 1956, до 1.553 у 1957, или 2.862 у 1958. години.

Расте и број купљених књига. „Чачански глас“ 25. фебруара 1959. године бележи да Библиотека располаже фондом од 19.723 књиге, 49 часописа и 24 листа, а да читаоница има само 20 места. Најчитаније књиге те године су *Пролом* Бранка Ћопића и *На Дрини ћуџија* Иве Андрића, а од иностраних дела *Извешан осмех* Франсоаз Саган и *Римљанка* Алберта Моравије. Али, између осталог, пише „Глас“ „због недостатка простора велики број књига стоји ван употребе“. Надежда Вилимановић, користећи свој велики утицај, поново актуелизује питање простора. На петој седници Савета Градске библиотеке, одржане 8. октобра 1963. године, на дневном реду је „Сеоба библиотеке.“⁶

„Како је одлучено да се у 1964. години почне са зидањем засебне зграде за Библиотеку, то се одустало од претходних адаптација Дома ЈНА и одлучило да се изврше најнужније поправке, јер би детаљна адаптација коштала око 14.000.000 динара а то се сматра узалудним трошењем новца.“ Није позната локација на којој је требало да се гради засебна зграда за Библиотеку, али усељење у зграду „Касине“, односно бивши дом ЈНА, није био дугог века и добро решење. Друга селидба Библиотеке у време мандата управника Надежде Вилимановић почела је у јануару 1964. године. У новом простору од 491 m² отворено је годину дана касније, у априлу 1965, Научно одељење са читаоницом, а потом и Клуб младих песника.

Дис у завичају

Седница Савета Градске библиотеке, која је одржана 25. марта 1964. године, може се сматрати историјском: донета је одлука о манифестацији „Дисово пролеће“. „У сарадњи са Радничким универзитетом Библиотека се прихватила организовања нове културне манифестације посвећене нашем познатом песнику Владиславу Петковићу Дису, под називом „Дисово пролеће“. За извођење програма, који ће се одржати средином априла, биће ангажовани истакнути уметници пореклом Чачани. О Дисовом животу и стваралаштву говориће један познати критичар, а одломке из његовог песничког дела рецитовале еминентни позоришни уметници.“ Прво „Дисово пролеће“ одржано је 13. априла 1964. године, о Дису је говорио песник – Чачанин Бранко В. Радичевић, а стихове су казивали глумци: Миливоје

⁶ Записник са седнице Савета Градске библиотеке, одржане 8. октобра 1963. године

Живановић, Растко Тадић, Миодраг Лазаревић и Богић Бошковић. Наредног „Пролећа“ гост Дисовог завичаја био је песник Васко Попа, потом Десимир Благојевић... Десанка Максимовић... Црњански... Све до данашњих дана.

Можда најпотпунији опис Надежде Вилимановић даје Љубица Буба Миленковић, први чачански библиотекар са завршеним факултетом (Филолошки факултет, светска књижевност). Наца Вилимановић јој је, како каже, „широм отворила врата“ одмах након дипломирања. Библиотека је, уз седам књижничара, крајем 1963. запослила и првог библиотекара.

„У дугој историји чачанске Библиотеке Надежда Вилимановић има своје место. Са ове удаљености и са овим животним искуством сада знам да је била исправна и надам се скромна личност, потпуно посвећена свом послу. Иза привида скоро војничке дисциплине крила је своју осећајност и рањивост. Затворена за комуникацију, међу запосленима није имала фаворита. Била је строг руководилац, али без поштеде према себи. Пребацивали су јој крутост у опхођењу. Били смо млади, по природи склони бунту и нисмо разумевали њене захтеве за поштовањем радне дисциплине и за очувањем, са муком стеченог, угледа установе којом је руководила. Одмереног укуса кад је у питању избор књига, пратила је књижевне критике, а фондови су попуњавани углавном на Сајму књига у Београду. У изложима Библиотеке лоциране у центру града, у старом здању некадашњег хотела „Касина“, биле су оформљене праве мале уметничке изложбе најновијих издања књига. Између осталог, Наца Вилимановић је умела да препозна надахнуте иницијативе. Тако је на предлог Бранка В. Радичевића и уз њену подршку кренуло „Дисово пролеће“, нешто најлепше што је Чачак могао да понуди свом великом, уклетом песнику, да га заувек заштити од неправди и отме од заборава. А све у славу песничтва.“

Библиотека у сваком селу

Библиотека је дала своје обележје многим генерацијама. Наца Вилимановић је имала слуха за ново, па је Библиотека била центар културних збивања, друговања сродних душа и књижевних полемика. У таквој атмосфери у бившем хотелу „Касина“, 7. октобра 1965. године, почео је да ради Литерарни клуб. Окупљао је средњошколце који су желели да њихови састанци „остану тихи, поетски скупови без помпе, без нагласака који није чиста поезија.“⁷

⁷ Тиха пјесма младих, у: „Чачански глас“, год. 34. бр. 46 (29. новембар 1965), стр. 5

Занимљива су и сећања Милоша Обрадовића (1937), данас познатог чачанског психолога и публицисте, који се 1. новембра 1964. запослио у Библиотеци после завршене Учитељске школе.

„Надежда Вилимановић је имала велики углед и ауторитет у Чачку. Имала је прилике да се бави политиком, али је то одбила. Била је добар организатор, строга и предана послу. Наручу јој је донекле ишло „отварање друштва“, заокрет власти према селу и народу. Пара је било довољно – куповале су се књиге, отвараоли огранци на селу. Кола ССРН-а и општине била су нам на располагању. На терен се ишло са „Чачак-филмом“, који је са покретним биоскопом обилазио села од Рожаца до Бреснице: док траје филм, књижевници су издавали књиге, онда се за 15 дана долазило поново са новом литературом. У 1965. години отворили смо десетак огранака по селима“, прича Милош Обрадовић који је био задужен да књига „стигне“ до сељака и радника, наглашавајући да је допринос Наце Вилимановић у свему био велики, од стручног рада и усавршавања запослених, до потуне књижног фонда и одржавања нових манифестација.

Мрежа библиотека се ширила. „Чачански глас“ бележи да је за кратко време „отворено девет одељења Библиотеке, два на градском подручју при месним организацијама „Кључ“ и „Љубић-реон“ и седам у селима: Прислоница, Горња Горевница, Пријевор, Милићевци, Парменац, Трнава и Прељина.“⁸

Библиотека је 1965. године уписала рекордних 5.120 чланова: 1.970 у Одељењу за одрасле, 2.250 у Дечјем и 900 у огранцима. Књижни фонд нарастао је на 37.000 књига, а читаоци су укупно прочитали 58.000 књига. Овоме у прилог ишла је и правилно вођена набавна политика. Управница Вилимановић имала је истанчан књижевни укус, а књиге су куповане од издавачких кућа широм Југославије: „Напријед“ (Загреб), „Отокар Кершовани“ (Ријека), Матица српска (Нови Сад), „Просвета“, „Нолит“, СКЗ, „Рад“, „Култура“ (Београд). У 1964. години, на пример, купљено је 2.944 књиге, што је и за садашње прилике много.

Новинарска пракса локалног листа „Чачански глас“ педесетих година није била да се текстови потписују целим именом и презименом, већ само једним словом или иницијалима. Нису навођена ни имена саговорника, па смо ускраћени за аутентичне изјаве тада руководећих људи у култури. Надежда Вилимановић огласила се лично само два пута у „Чачанском гласу“: једном је текст потписан иницијалима, други пут целим именом и презименом. Поводом акције „Месец књиге“, која је уведена крајем 1956. а одржавала се у октобру-новембру, под насловом „Проблеми библиотека и пропаганда књиге“, Надежда Вилимановић пише да, осим Градске библио-

⁸ Рекордан број читалаца, у: „Чачански глас“, год. 34, бр. 28 (23. јул 1965), стр. 5

теке, постоји велики број књижница које су отворане стихијски по фабрикама и селима, али да им је заједничко да немају стручан кадар, раде по потреби и имају мало књига, што не даје ефекта. Заложила се за проширење мреже књижница и читаоница у граду отварањем пунктова по стамбеним заједницама или формирањем покретних библиотека.

„За правилан и успешан рад библиотека и књижница најважније је обезбедити материјална средства за набавку књижног фонда, инвентар, просторије и кадар који има смисла и љубави за тај рад. Само то није све. Нужно је да има широко интересовање и сарадња друштвено потичких и свих културно-просветних институција на питању што садржајнијег и савременијег облика пропаганде књиге на придобијању што ширег круга читалаца, нарочито из редова радника, као и на решавању свих проблема везаних за рад библиотека. Ако се та питања препусте само онима који раде у библиотекама, успех може бити делимичан.“⁹

Доследна до краја

Други пут је Надежда Вилимановић оштро реаговала у „Чачанском гласу“ у рубрици „Читаоци пишу“ на „две грубе грешке“, тачније, „једну грешку и један превид“, везан за тек објављен приручник „Чачански крај“, чији је аутор био Божидар Златић, професор.

Наца Вилимановић у тексту „Заборањена библиотека“¹⁰ оштро је исправила Златићев „превид“ да је 1848. године у Чачку основано читалиште. Чачак је тада основао Друштво за читање србско-словенски новина, јер није било пара за књиге. Темељно упућена у историју српског библиотекарства, управница Вилимановић наводи крунску књигу др Љубомира Дурковића-Јакшића, али и лист „Јубић“, који је излазио у Чачку 1899. године (број 2).

Златићева „грешка“ била је што је у свом приручнику заборавио да помене Библиотеку, наводећи имена свих просветних и културних установа, што управница Библиотеке није могла да прећути, јер је реч о „најстаријој и најзначајнијој културној институцији.“ Све то говори да је Надежда Вилимановић знала и пером да се бори за своју установу која је већ имала 30.000 књига и легат Филиповића од непроцењиве вредности.

Надежда Вилимановић је ценила рад, била је отворена за нове идеје, мада лично није волела да се експонира, чешће је деловала „из сенке.“ Ни-

⁹ *Проблеми библиотеке и пропаганда књиге*, у: „Чачански глас“, год 28, бр. 39 (14. октобар 1959), стр. 4

¹⁰ *Заборањена библиотека / Надежда Вилимановић*, у: „Чачански глас“, год. 34, бр. 22 (4. јул 1965), стр. 4

је успела ни после две сеобе да Библиотеку смести под сигуран кров, али је сигурно поставила темеље модерном библиотекарству и организацији чачанске Библиотеке.

Усвајањем Закона о библиотекама 1960. године, ове установе добијају још важнију и одговорнију улогу. То се сагледава и из записника са шесте седнице Савета Градске библиотеке, одржане 16. децембра 1960, на којој је усвојен буџет за наредну годину:

„Градска библиотека у Чачку као највећа среска библиотека треба да постане среска матична библиотека, а пошто је она једина јавна библиотека у својој општини, онда је самим тим и општинска матична библиотека. Као таква она мора да преузме на себе веома обимну и одговорну улогу“, пише у записнику са шесте седнице Савета.

Закон о библиотекама условио је нову регистрацију библиотека, па на основу решења Народног одбора Општине Чачак бр. 01-7602/1 од 5. априла 1961. године, чачанска Библиотека наставља рад под именом Градска библиотека. Овај назив остаће све до 1998. године, када се, поводом 150 година постојања, усваја име – Градска библиотека „Владислав Петковић Дис.“

Наца Вилимановић је своју личну и политичку позицију инвестирала у развој Библиотеке, крајње поштено, отворено, доследно, у чему није увек наилазила на разумевање у колективу и граду. Видела је даље од других, била испред времена. После пензионисања 1966. године, никада више није крочила у Библиотеку. За свој прегоран рад, 25. новембра 1966. добила је Орден заслуга за народ са сребрном звездом (број 144). Умрла је 27. октобра 1998. у 86. години.

Библиотека је 1974. године пресељена у Дом културе, а проблем простора за књиге, на жалост, није решен ни данас, 160 година од оснивања „Друштва за читање новина.“ У ишчекивању још једне сеобе, запослени у Библиотеци „кренули“ су да истражују прошлост и осветле улогу значајних људи. Име Надежде Наце Вилимановић у развоју чачанског библиотекарства и културе је неспорно, може се рећи да је то било „златно доба књиге“.

NADEZDA VILIMANOVICH - BEGINNING OF MODERN LIBRARIANSHIP

Summary

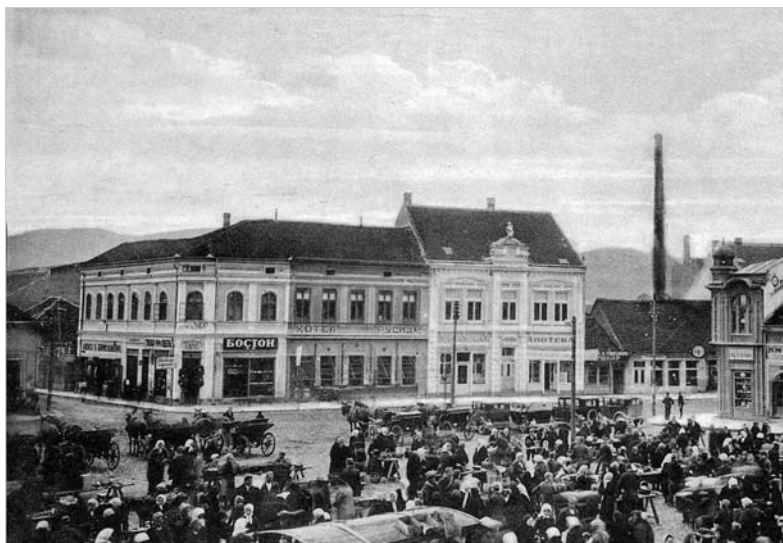
Nadezda Vilimanovich (1912-1998) was the manager of the Public Library of Chachac from 1956 to 1966. The foundation of Chachac librarianship was laid during that period. The book holdings were classified according to the decimal classification. In addition of the department for grown up and children the scientific department with reading room as well as a number of village branches were founded. Starting from 1964 the Library has been organizer of the poetic manifestation „Dis Spring“. Considerably enlarged book holdings were moved twice because the Library changed the address.

Key words: Nadezda Vilimanovich, Public Library, „Dis Spring“, village branch libraries, „Kasina“, UDC

Danica Otasevich

*Надежда Вилимановић и музички педагог
Џоџ Драћољуб Јовашевић са другари-
цом (здесь на лево)*

Хошел „Русија“ – несуђена БиблиоШека

ИЗДАВАЧКО ПРЕДУЗЕЋЕ **ПРОСВЕТА** БЕОГРАД, ДОБРАЧИНА 30
 ЖИРО РАЧУН 101-26-1-72 ПОШТАНСКИ ФАХ 555 ТЕЛЕГРАМИ ПРОСВЕТА БЕОГРАД ТЕЛЕФОНИ 20-875, 20-885 КОМ. СЕКТОР 21-409

101-26-1-72

Рачун Бр.

9403/К

ОРИГИНАЛ

БЕОГРАД, 25. oktobra 1961

Gradska biblioteka

Ваша поруџбина 20. oktobra 1961 god.
 Начин отпреме Milošević, zaklj. 4315

САЏАК

Услови плаћања

Д.Ј. Поповића бр. 1

ДАНАС СМО ВАМ ПОСЛАЛИ СЛЕДЕЋЕ:

Номен- клатура	НА ИМЕНОВАЊЕ	Коли- чина	Цена	ИЗНОС	
				Динара	Динара
✓✓	Anglosaksonski maniri	3	1300	3.900,-	
✓✓	Guliverova putovanja	3	1300	3.900,-	
✓✓	Nostromo	3	1300	3.900,-	
✓✓	Glišić, Izabrane priповetke	3	240	720,-	
✓✓	Čudotvorna iskra	5	300	1.500,-	
				13.920,-	
		Rabat	10%	1.392,-	12.528,-
✓✓	Ijubimac	3	720	2.160,-	
✓✓	Prekršitelj	2	650	1.300,-	
✓✓	Poslednji koktel	3	800	2.400,-	
✓✓	Zbirka rešenih zadataka iz fiz.	3	1000	3.000,-	
✓✓	Hemiske veze i struktura molek.	3	740	2.220,-	
✓✓	Kolondi i njihove primene	3	340	1.020,-	
✓✓	Diferencijalne jednačine	3	450	1.350,-	
				13.450,-	
		Rabat	10%	1.345,-	12.105,-
		Svega	Din.		24.633,-
Nз. Неке од наруџених књига немамо на лагеру, а остале водимо у евиденцији.					
Плаћање износи за 8 дана по изданим рачунима на рачун 101-26-1-72					

За случај спора надлежан је Окружни привредни Суд у Београду
 РЕКЛАМАЦИЈЕ СЕ ПРИМАЈУ У ЗАКОНОМ ПРЕДВИЂЕНОМ РОКУ

На кувовини књига ујравница Надежда Вилимановић није ишгедела